

БЕЛ
АУРОРА

ВИК

Превод от английски
Цветана Генчева

 ciela

ПРОЛОГ

Настася

На 15 години

Стига. Не ме оставяй – развеселеният му вик проехтя в училищния двор.
Ох, боже.

Притиснах учебниците си към гърдите и се опитах със страхотно усилие да избегна зловонното същество, което ме следваше. Когато ме стисна за ръката, за да ме спре, трябваше да впрегна всичките си сили, за да не хвърля учебниците, а след това *да се издрайфам*. Защото никой не докосва човек от семейство Леоков без позволение. Особено, ако искаш да дишаш през дадените ти от природата дупки, не от онези, които братята ми ще направят в главата ти.

Прехапах вътрешността на бузата си толкова силно, че потече кръв, преброих до десет с надеждата гневът, който кипеше у мен, да се уталожил, преди да избликне. Опитах се да се държа мило.

– Мейсън, няма за какво да говорим. Ти ме покани и аз ти казах, че макар да съм поласкана, не ми е позволено да ходя на срещи. – Той ме погледна като ранено котенце в ученическо яке. – Съжалявам. Не мога да изляза с теб.

Спретнат, рус, синеок и с блестяща усмивка, която криеше какъв скапаняк е в действителност, Мейсън стисна устни и ме погледна със съвършено жални очи като на кученце.

– Дай ми шанс, Наталия. – Браво. Този дори не е запомнил името ми правилно. – Сигурен съм, че когато родителите ти се срещнат с мен, ще си променят мнението. Аз съм добро момче.

Я стига.

За малко да го кажа на глас. По-точно, да го изграча.

Дългите му мигли трепкаха в опит да изглежда готин, но колкото и да е странно, от това ми се догади. Дадох му още един шанс да се оттегли с достойнство.

– Мейсън, моля те. Не искам неприятности, да не говорим, че ако братята ми разберат за това, ще *има* неприятности. За теб.

Тази типично американска усмивка ми подсказа, че той е по-тъп, отколкото изглежда.

– Милчка... аз няма да кажа и дума, ако и ти си мълчиш. Гадост. Какъв досадник.

Той обаче прекали. Просто се престара. Единственото, което можех да направя в този момент, беше да се отдръпна. Разкарах фасадата на „сладурана“, пристъпих към него и заговорих:

– Ти знаеш ли кой е баща ми?

За първи път, откакто ме беше набелязал, той ми се стори несигурен.

– Ами...

Да. Знаеше кой е баща ми. Носеха се слухове за принцесата на мафията. Те знаеха коя съм – кои сме *ние*.

– Наистина ли искаш да го направиш, Мейсън? Готов ли си за такъв живот? – В сериозния ми глас нямаше и намек за шега. – Ти имаш ли представа как изглежда умиращ човек? Знаеш ли какво е огнестрелна рана в главата и как изглежда килимът след нея? – Не лъжех, когато разкрих: – Аз знам.

Мейсън се отдръпна от мен; гордостта не му позволи да отстъпи назад, но отговорът му прозвуча тихо.

– Просто исках да те заведа на кино.

Изпуснах дъха си и му показах колко тъпо звучи това. И двамата бяхме наясно какво иска той, а той нямаше намерение да ми държи ръката в киното.

– Не, миличък. Ти искаше да ме изчукаш и да се похвалиш пред приятелите си. – Той ми се стори слисан от грубите ми думи. – Искаш поредната резка на колана, а аз ще бъда много хубава резка, съгласна съм, но... – Огледах го отгоре до долу. – ...Между нас с теб никога няма да се получи, Мейсън. Абсолютно никога. – Сведох очи. – Ако продължиш да ме безпокоиш, няма да ми оставиш друг избор освен да кажа на братята си за момчето в училище, което, мама му стара, не ме оставя намира.

Няма да го направя, но той не го знае.

За секунда Мейсън ми се стори потресен. Преглътна с усилие, гласът му стана по-тих от обикновено.

– Аз просто исках...

– Знам – прекъснах го аз. – Само че отговорът е не. Разбираш ме, нали, Мейсън?

– Аз... ами... – Той кимна и избегна погледа ми. – Да.

Една силна ръка ме прегърна през раменете и сърцето ми прескочи, както винаги, когато бях достатъчно близо, за да подуша одеколона му. Не откъсвах очи от спортистчето и от начина, по който погледът на Мейсън прескачаше между нас, разбрах, че ние двамата сме забележителна гледка: не помръдвахме – истински образ на несъзнателна опасност.

– Добре ли си? – попита Виктор Никулин гробовно тихо.

Очите на Мейсън се плъзнаха към ръката на Вик между китката и лакътя. „ХАОС“ – дръзката черна татуировка беше на показ; той я носеше с гордост, но също така като предупреждение за такива като любимия ми приятел Мейсън.

Аз се смилих над момчето.

– Да, Мейсън тъкмо си тръгваше. – Запримигвах пленително. – Чао, Мейсън.

И той най-сетне се разкара.

Видяхме го да се отдалечава и когато се скри от погледите ни, аз се обърнах да погледна Вик.

– Ти какво правиш тук?

– Какъв скапаняк – рече той, все още впил очи в посоката, в която се отдалечи Мейсън. – Харесваш ли този тип?

Сбърчих отвратено нос.

– Господи, не.

– Добре – отвърна Вик, взе учебниците ми и ги задържа отстрани. Ръката му се отпусна от раменете ми и той ме прегърна през кръста. – Човек би си казал, че вече трябва да са схванали, но просто не могат да се въздържат. Винаги искат да се докопат до недосегаемото.

Погледнах огромната му длан, разперена на ханша.

– И това го казва човекът, който се е докопал до недосегаемото.

Вик не си направи труд да ме погледне, но по устните му се разля широка усмивка, която разкри лъскави бели зъби и трапчинки. Главата ми се замая от това колко красив беше този мъж.

– Аз не се броя.

Ще ми се нещата да бяха по-различни. Толкова пъти съм се молила на всички богове на света този зашеметяващо красив мъж да погледне на мен не само като на по-малката сестра на най-добрия си приятел. Не като на момиче, което да защитава, да пази и закриля. Не се получаваше. Аз бях просто поредната тийнейджърка, която копнееше за мъж, когото никога не можеше да има.

Може би някой ден нещата щяха да са различни. Може би някой ден той щеше да ме възприеме като жена, не като момиче, което да държи под око. Уви, за него аз бях просто семейна приятелка. Нищо повече. Освен това бях

сигурна, че когато ме докоснеш, не усещаше нищо повече от платонична любов, докато всичките ми нервни окончателни пламваха още щом видех върховете на пръстите му.

Не съм искала много в живота. Да, имах всичко, от което се нуждаех, затова никога не ми се беше налагало да моля за каквото и да било. Само че, ако боговете слушаха, аз се надявах да чуят молбите ми. Исках само едно.

Исках Вик да ме погледне с желанието на мъж, който иска нещо, което не може да има.

Мен.

Той обаче не грешеше. Той не се броеше. Защото баща ми му имаше доверие... и заради тайния факт, че бях лудо влюбена във Виктор Никулин.

* * *

Настася

На 16 години

* * *

Той ме наказваше.

Той, разбира се, не го каза направо, но аз бях с дълбоко, непохватно чувство, че той наистина се опитва да ме укори. Нямах начин да го попитам, защото може и да не беше това. Не бях толкова самовлюбена, че да повярвам, че всеки миг на Вик се върти около мен.

Наблюдавах го с нея. Беше истинско мъчение, но не можех да откъсна очи от тях. Не ги шпионирах. Просто се случи така, че всички бяхме на същото място по същото време. А аз не можех да отвърна поглед.

Защо не можех да отвърна поглед?

Беше петък вечер и както обикновено, горният ешелон от ученици на гимназия „Ню Провидънс“ се отправяше към обичайното готино място, „При Джо“, за парче пай. Ако трябваше да съм честна, малцина от нас похапваха. Идването ни тук беше извинение да се настаним в сепаретата с готини момчета и да пийваме безалкохолно, докато ни се искаше да сме си у дома по провиснали анцузи и чорапи от различни чифтове.

Моето извинение беше, че ме очакват. Какво беше извинението на Вик да е тук? Единствената мисъл, която ми се мотаеше в главата, беше, че иска да го видя.

В мига, в който влязох в сравнително големия ресторант, Аника се хвърли към мен. С възторжен писък ме прегърна силно и музикалният ѝ смях ме заля.

– Можеш ли да повярваш, че победихме?

Сигурна съм, че тя не очакваше нищо повече от онова, което получи от мен. Аз размахвах невидимо знаменце и измърморих саркастично:

– Хайде, наш`те.

Тя завъртя очи.

– Къде ти е отборния дух, Настася?

Погледнах униформата ѝ на мажоретка и се усмигнах.

– Спокойно. Ти показваш предостатъчно и за двете, Ани.

Погледът ми се стрелна към едно от сепаретата и в мига, в който го забелязах, стомахът ми се сви на възел. Аника проследи погледа ми и завъртя очи.

– Добре, де. Брат ми е тук.

Вече бях видяла. Само че повече ме интересуваше с кого е тук.

С Частити Дейвис.

Фактът, че не я харесвах, нямаше нищо общо с нея, трябваше да си призная. Тя беше умна, мила и – мама му стара – беше и красива. Частити беше последна година, а

Вик беше завършил миналата година. Никога не я беше споменавал, така че аз бях малко слисана от тази неочаквана нужда да излезе на среща, и то сред много хора само седмица след като аз...

– ...ще спя у Мелиса довечера.

Отново се съсредоточих.

– Извинявай, какво?

– Довечера ще спя у Мелиса. – Без да се замисля, Аника попита: – Искаш ли да дойдеш?

Имаше проблем. Аника беше сладурана; открай време беше такава. Двете бяхме свършено различни, но си оставахме близки. Не бях сигурна дали е така, защото семействата ни бяха приятели, или заради факта, че и двете знаехме какво е да виждаме бащите си облени в кръв... животът им беше винаги застрашен.

Двете с Аника се радвахме на връзка, която изглеждаше неразрушима. Обичахме се и не се съдехме, а през годините тази връзка беше станала стабилна. Бях готова на всичко за нея.

На всичко, освен да спя в дома на Мелиса Форман.

– Няма да стане, Ани. – Колебанието ми беше красноречиво.

Тя помръкна и ми стана тъжно. Аника не умееше да прикрива чувствата си.

– Сигурна ли си? Родителите ѝ няма да имат нищо против, честна дума.

Бях напълно сигурна.

– Не съм в настроение тази вечер. – Поех си дълбоко въздух и го изпуснах бавно, след това поклатих глава. – Май ще си ходя.

Красивите ѝ сини очи се ококориха и тя се пресегна да стисне ръката ми.

– Не си тръгвай. Току-що дойде.

– Кой ще си ходи?